

Дияна си повдигна главата и почна да вие тжжно, когато видя, че ѝ отнесоха и последната рожба, а никой не се загрижи за туй. Какво стана по-сетне съ Диянинитъ кученца, ще бжде предметъ на настоящата историйка.

* * *

Малкия Каро лежеше въ дълбокия джепъ на наметалотъ на селянина и дращеше хастаря, когато усети изведнажъ, че една голѣма ржка го сграбчи и следъ това го сложи на една маса, която сгосеше всредь стаята въ Итермара. „Гледай“, рече селянина на жена си, „ето ти единъ другъ Каро; по-сетне ще го вържемъ на синджиръ, а за сега нека си поиграе още на свобода“.

Каро гледаше очуденъ около себе си, скимтѣше и лаеше тихичко. Той не виждаше нито майка си, нито братята си. Вънъ, предъ прозорцитѣ, не се виждаше гжстия шумящъ боровъ лесъ, както предъ кжщата на лесничея, а се лъщееше едно голѣмо светло езеро съ множество малки островчета по него и съ брѣгове и ливади и нивя по крайбрѣжитѣ хълмове. Каро си облизваше муцунката, защото бѣше жеденъ следъ дългото пжтуване въ джеба. Селянката сложи предъ него млѣко въ една глинена чаша, но Каро не разбираше отъ такава наредба: той бѣше свикналъ да се примѣква до топлитѣ гърди на майка си. Тогава селянина го хвана съ ржка за врата и натопи муцуната му въ млѣкото. Каро пухтѣше, стжпяше несржчно съ лапитѣ си въ млѣкото и гледаше безпомощно наоколо. Чинеше му се, че той е най-изоставеното кученце, което некогашъ е било отнесено далечъ отъ кжщи.

Но следъ нѣколко дена Каро се чувствуваше вече съвсемъ въ кжщи въ голѣмия селски чифликъ, локаше весело млѣкото си отъ чашата, скачаше изъ стаята и джавкаше по мухитѣ. Следъ нѣколко месеца Каро бѣше вече сжщинско домашно куче, което пѣплеше следъ селянина, кждето и да отидеше или кждето и да застанеше той. И като че ли Каро тайно бѣ предусетилъ, че е предназначенъ за пазачъ, за туй, може би, лаеше по всичко и по всѣкиго. Той лаеше по птицитѣ, които изхвъркваха отъ трѣстикитѣ край езерото, а сжщо така джавкаше по кравитѣ и телетата въ ливадитѣ. Той се затичваше съ лай следъ всѣка кола, която минеше покрай чифлика; а ако се случеше нѣкой денъ да мине покрай тамъ нѣкой пжтникъ съ малко скжсано облекло, раздраженото лаене на Каро нѣмаше край. „Вагабонтинъ ниединъ! Вагабонтинъ ниединъ!“ — сѣкашъ джавкаше тѣнкия ку-

чешки гласъ. — „Доближава се съ калнитѣ си панталони и съ старата си шапка до нашия чифликъ! Махвай се отъ тукъ, скитнико! Вау! вау!“ И Каро се нахвърляше върху подозрително изгледващия странникъ.

Цѣла година Каро бѣ оставенъ да расте на свобода и той бѣ започналъ вече да прави далечни излети при съседитѣ, за да се запознае съ младитѣ кучета отъ другитѣ дворове. Но презъ единъ хубавъ лѣтенъ денъ, когато той лежеше до портата и се припицаше на слънце, селянина рече на жена си:

„Така, но трѣбва вече да се тури край на Каровото скиторене. Той почна вече толкова много да се отдалечава отъ двора, че е възможно единъ денъ съвсемъ да не се върне“. И следъ туй той примами Каро при себе си и му върза единъ герданъ на врата. Гердана го бодеше малко, но Каро мислеше, че това е украшение, което той ще носи само презъ тоя денъ. На гердана имаше една желѣзна халка, за която селянина привърза единъ дългъ желѣзенъ синджиръ. „Какво ще рече пѣкъ туй сега?“ си мислеше Каро, когато селянина го заведе при кучешката которка. Каро честичко бѣ разглеждалъ празната которка и си бѣ казвалъ: „Или е гължбарникъ, или е пѣкъ хамбаръ, но защо е празенъ?“

И тѣй Каро биде вързанъ съсъ синджиръ за которката и следъ това селянина си отиде по работата.

Каро се опита веднага да се освободи, но като не сполучи, успокои се и си рече: „Това е, разбира се, шега, но не хубава шега“. Той стоеше сега тамъ и очитѣ му се изгледаха по селянина; но деня измина, слънцето се скри, а селянина не се върна да го отвърже.

Едва привечеръ се яви една отъ слугинитѣ и му сложи паница съ млѣко и хлѣбъ до колибката. Каро взе да играе и да скача около нея и взе да скимти и да джавка, сметайки, че тя ще го отвърже. Но слугината се пристори на глуха и го остави спокойно. А следъ това настжпи нощъта.

Когато Каро разбра, че наистина искатъ да го оставатъ така навѣнъ, вързанъ и самъ, той почна тѣй силно да рѣмжи и да вие, че гласа му стигна до месечината. Месечината се издигна жервеножълта и кржгла надъ покрива на плѣвника и се чудѣше, какво ли се е случило, какъвъ е тоя лай.

А вжтре въ тѣсната спалня стаичка лежеше селянина и се кискаше; а сетне каза на жена си: „Той ще стане добъръ пазачъ, тоя Каро! Щомъ вие така, никой разбойникъ не ще посмѣе да влезе въ двора“.